

Sadık Erenler

Konu: Makale

ADI KONMAMIŞ GÜNAHLAR -- 1

Günümüzde herşeyin tartışmaya açıldığı, giderek tabuların kalıplarından sıyrıldığı bir süreçten geçerken, dikkatimizi neye göre belirlememiz gerektiği üzerinde de düşünürken, akıl süzgecinden de yararlanmayı unutmamalıyız.

Hangi tartışma ortamında olursa olsun; kendini bir anda vazgeçilmezlerin ortasında bulabilirsin. Bekliyorsundur veya beklemiyorsundur, elinde de değildir anında rotaya çizmek. Ansızın kendini bulduğun o ortamda yapman gereken; tartışmayı mantık süzgecinden geçirerek karşınızdakine sunabilmenizdir. Mantığın süzdüğü tartışma arıtılmış suya benzer; rahatlıkla içebilirsiniz.

Her insanın kendine göre de bir doğrusu vardır. Doğru yerde olmanın, doğru pencereden bakmanın ve asıl görülmesi gerekeni doğru görüp algılamanın insandan insana da değiştiğini kabullenmemiz gerektiği düşüncesi doğar içimizde. Zaman gelir var olan doğrunun yanlışlığı anlaşılır. Zaman geçer, insan; başkasına göre yanlış olanın ama kendi için doğru olanın ısrarındadır. Bu anda sığınılması gereken tek liman hoşgörüdür. Bu hoşgörü ortamı yaratıldığında sıkıntılar kalkar, birbirine uzanan bakışlar anlayışla parıldar. Yakınlaşmalar kardeşçe olur. Kimin hangi inançtan olduğu da pek önemli değildir. Çözülmesi, ayrışması gereken daha önemli, daha güncel sorunlar vardır. Hep birlikte insanı mutluluğa, huzura, rahata götürecek o çözümler değişik kafalarda, değişik inançlarda tek çözüm olarak sunulmayı beklemektedir. Çünkü tek hedef "**Her şey insan için**" olmalıdır.

Yüzyıllardır sürmekte olan bir tartışmanın hangi yönüne bakarsanız bakınız, herkesin içinde bir inanmışlık da yatar az veya çok. Gariptir ama, kimi bilmez neye inandığını. Çünkü; ona inanacaksın demişlerdir. Kimi de hiç inanmaz ama o, inanmadığını bilmektedir. Kimi de inanır da inanmışlığının gereklerini yerine getirmez. Kimi de inandığı gibi, inandığı biçimde yaşamayı seçer. Kimi de körü körüne neyin, nasıl ve niçinine bakmadan inanır. Kimi de inanmaz da inanır görünür, çıkarı ve korkusu gereği.

Ama bilinmesi gereken tek değişmez gerçek vardır; o da karşılıklı hoşgörüdür.

Günümüz insanının zihniyetine baktığımız zaman ise, o karşılıklı saygının, birbirine gösterilmesi gereken anlayışın, hoşgörünün ortamının hala var olmadığını acı da olsa görürüz.

Bir inancın diğer inançlar üzerindeki tahakkümü ne yazık ki giderek aşırılık kazanmaya başlamıştır.

İktidar erkinin tek elde toplanması toplumsal barışın bozulmasına sıkılan kurşun gibidir.

Ve görürüz ki tarihin o kanlı, karanlık, korkunç tüneline yeniden girmişiz.

Ve yeniden yaşarız o süreci...

Emevi zihniyetinin ilkin Selçuklu'ya, ardından Osmanlı'ya, daha sonra da Türkiye Cumhuriyetine olduğu gibi geçmesi Alevilerin çilesinin de süreceği anlamını taşımaktadır.

Anadolu'da yaşayan halklardan Hristiyan ve Musevi inancında olanlara hoşgörüyü yaklaşıp bunu tüm dünyaya, müslüman olan Osmanlının kendi inancı dışındakilere gösterdiği hoşgörü olarak lanse etmek fırsatını kaçırmayanlar, ne yazık ki, aynı inancın değişik yorumunu tüm güzelliğiyle sunan Alevilere aynı hoşgörüyü göstermemişler ve nice kıyımların yaşanmasına zemin hazırlamışlar ve bizzat başrolü oynamışlardır.

Günümüzdeki yapılaşmaya baktığımız zaman; Emevi zihniyetinin bize karşı olan bakış açısını değiştirmeyip sürdürdüğünü ama, şaşılmalı olanın Hristiyan kesiminin de artık Müslüman hoşgörüsüne sığınamayacağını en açık belirtilerinin de son dönemlerdeki kilise papazlarına yapılan saldırılar olduğunu belirtmemde sanırım bir sakınca yoktur.

Ramazan ayında oruç tutmayan öğrenciyi, Muharrem ayında ise oruç tutan öğrenciyi hangi inancın ardına sivanarak dövebiliyoruz diye, insanların birbirine sormasına bence hiç de gerek yoktur.

Bana göre herşey normaldir, eğer ki bir ülkedeki inanıyoruz diyen insanlar inançlarını akıllarının önüne koyuyorlarsa.

Ama asıl gerçek, asıl yapılması gereken şey; akli inancın önüne koyabilmektir. İnsan ancak o zaman sağlıklı düşünür ve sağlıklı karar verir.

Gelelim şimdiye...

AKP hükümetinin ülkeyi sürüklediği kaosu tam anlamıyla yaşamaya başladık biz. Sinsi sinsi yuvalanarak günümüze değin ağır aksak gelen bu Emevi zihniyetinin temsilcileri, ülkeyi kendi kafalarındaki kalıba uydurmak için adım adım- hiç acele etmeden- yürümeye başladılar. İktidarın en güçlü noktalarını tutan bu zihniyet, sırasıyla YÖK'ü de pasifize etmeyi, hatta deyim yerindeyse kendi yanına çekmeyi başardılar. Daha sonra Yargıtay, Sayıştay, Danıştay derken bir de bakmışız ki; ülke sarıklıların ve türbanlıların yönettiği bir molla cumhuriyetine dönüşmüş.

İşte bu varılmak istenen noktanın önündeki en büyük engellerden birisi de; Türkiye Cumhuriyetinde yaşayan ve sayısı 20-25 milyon arasında sayılan bir Alevi kitlesinin varlığıdır. AKP hükümeti bunu çözmeyi veya pasifize etmeyi de en önemli savaşlarından birisi olarak kabul ettiği için, 22 Temmuz seçimlerinde ilk adımı

atmış ve Alevilerden üç kişiyi partisinden aday göstererek milletvekili seçtirmiştir. Unutmuş mudur acaba 1993 yılının 2 Temmuz'unda Sivas Madımak otelinde insanları yakan kendi zihniyetinde olanlar değil midir? Aynı zihniyet Madımak oteli canilerini mahkemelerde savunmamış mıdır? Bu ne aymazlık, bu ne utanmazlık?

Ama AKP'yi kendi başarısından dolayı kutlamak gerek. Böyle iktidara gelmişlerdi ve yollarına böyle devam ediyorlar. Alevilerce en kutsal ay kabul edilen Muharrem ayında İftar adı verilen oruç açmaya bakanlarıyla ve milletvekilleriyle katılarak Alevilerin ağzına bir parmak bal çal, gündemi belirleyip kafalarını bir süre karıştır. Hiç bir netlik varolmadan bu kez gittiğin İspanya gezisinde daha büyük bir adım atarak türbanın bir simge olduğunu haykır ve Anayasanın değişmesi için senden pek de farkı olmayan bir diğer partiyi ardına al.

Ortalık toz-duman şimdi. Öylesine bir sisli hava var ki ülkenin üzerinde. Kurdun sevdiği hava suni olarak da olsa yaratıldı.

Biz yine unutulacağız. Biz yine bir kenara atılacağız. Ta ki, sis geçip hava durulana değin.

O zaman da gün ola, harman ola...

Düşünüyorum ne zaman karanlıklar aydınlığa çıkacak diye...

Sadık Erenler

Laichingen, 31.12.08